

TANKER FRA STOLEN:

Almen praksis er i vælten

Med udgangspunkt i konkrete patientsager anfægter pressen navngivne lægers hæderlighed, og det er slemt. Der stilles endda spørgsmål ved selve vores tillidsbaserede afregningssystem. Og det er meget værre.

Samtidig er der for få almenmedicinere, og det er svært at rekruttere nyuddannede til at nedsætte sig med eget ydernummer. Tidligere har dette givet anledning til regions- og udbudsklinikker i landets tyndt befolkede egne. Men de seneste år er der dukket såkaldte "stråmandsklinikker" op i hele landet, hvor enkeltlæger udnytter sundhedsloven til at erhverve mange ydernumre, som så "udlejes" til koncerner, der driver praksis på PLO-vilkår, men med skiftende vikarer. Vores "brand" udhules!

Endelig er der arbejdspresset. Coronapandemien satte hele samfundet under pres, og det gav også store ud-

fordringer i almen praksis – men vores decentrale organisering og dynamiske arbejdsform viste sig igen at være en styrke. Vi har løbende tilpasset os de skiftende udmeldinger, og trods det generelle pres har vi fundet individuelle løsninger på at møde patienterne. Vores ageren under krisen har mødt anerkendelse i det omgivende samfund, og denne goodwill, mener jeg, er nøglen til, hvorledes presset på vores sektor kan afhjælpes.

En kilde til stort arbejdspress og frustration for mange kolleger har været lægevagten. Især i landets to mindste regioner – Nordjylland og Sjælland – har lægevagten været tiltagende belastende for kollegerne og påvirket rekrutteringen negativt. Men under corona har problemerne fundet løsninger, som forhåbentlig kan forbedre rekruttering og arbejdsglæde. I Nordjylland blev løsningen fundet lokalt. Løsningen i Sjælland blev til, sideløbende med

at det lykkedes at få en landsdækkende overenskomstaftale på plads efter halvandet års forhandlinger.

Netop OK22 mener jeg kan blive et vendepunkt. Det er lykkedes at formulere målsætninger for praksisdrift, der fremadrettet vil begrænse stråmandsklinikkens udhuling af vores brand, og der er skabt ro om vores hverdag. I forhold til de uheldige enkeltsager i pressen har vi sammen med regionerne igen en fælles platform til at træffe de nødvendige beslutninger. Dermed kan vi bevare tilliden til den decentrale, dynamiske organisering, der er nøglen til vores arbejdsglæde. Så selv om praksis er i vælten, er jeg nu ikke bange for, at vi vælter. //

Debatindlæg inspireret af denne

klumme kan sendes til practicus@dsam.dk

